

Stille nacht – Emily Ringeling

Stil. Het is hier zo stil. Geen mens te zien. Niemand zal er last van hebben als je de stilte doorbreekt met een gil. Als een dempende deken bedekt de sneeuw dit stukje van de wereld. Het dichtstbijzijnde dorpje ligt tien kilometer verderop, en zelfs dat bestaat slechts uit een handjevol inwoners en de noodzakelijke voorzieningen zoals een groenteboer en een slagerij. Misschien zelfs een apotheek.

Hier zijn we helemaal alleen.

Ik adem bibberig uit. Helemaal alleen. Mijn adem maakt wolkjes in de lucht en ik wrijf over mijn neus, die zo koud is dat het een beetje pijn doet. In gedachten ga ik de EHBO-koffer nog een keer langs. Om het eten maak ik me geen zorgen, maar ik ben nog steeds een beetje bang dat er iets gebeurt en dat we dan niemand...

Niet aan denken.

Het is heerlijk om hier te zijn. Precies wat Harm en ik nodig hebben. Er echt even tussenuit, met z'n tweetjes.

Samen. Alleen.

Lang genoeg om aan de ergste decembergekte te kunnen ontsnappen. Dit jaar geen verplicht gedoe met bemoeizuchtige families en stinkende gourmetstellen volgegooid met kiloknallerkip. Geen neppe kerstbomen versierd met kitscherige plastic troep, of erger nog: zo'n echte boom waarmee je ranzige teken en ander ongedierte je huis inhaalt.

Ik glimlach en veeg met mijn gehandschoende hand wat sneeuw van het hek rondom de veranda. Nee, dit jaar niks van dat.

De ironie ontgaat me niet. Ik ben omringd door grote, oude sparren waarvan de takken nog maar net de dikke laag sneeuw

kunnen dragen. Er is vast ongedierte dat deze temperaturen weet te overleven, of juist ons huisje inkruipt om het daar aangenamer te hebben. En oké, de eigenaar heeft het huisje voorzien van een lichtslinger aan de buitenkant zodat het toch nog een beetje kerstig oogt.

Dit is anders. In het bos kom je nou eenmaal dat soort dingen tegen (in de EHBO-koffer zit uiteraard een tekening), en die lichtslinger kan ik door de vingers zien. Het geeft een warm, zacht licht – geen hysterisch flikkerende gekleurde lampjes. Het heeft wel wat, nu de lucht langzaam donkerder kleurt.

Natuurlijk hebben we geen krot uitgezocht. Een beetje luxe was mijn enige eis. Niks overdreven, maar ik wil wel kunnen koken, en een toilet binnen in huis. Eén van de opties die Harm liet zien had een wc in een klein hok naast het hutje, en ik zag mezelf al midden in de nacht in het pikkedonker met een wc-rol onder mijn arm naar het toilet hobbelen.

Geen denken aan. Straks ligt er een beer op de loer. Of een seriemoordenaar.

Ik ril bij de gedachte en sla mijn armen om mezelf heen. Goede sloten, dat was nog een eis. Goed, had ik er toch twee. Een beetje luxe én beveiliging. Niet dat je hier iemand ziet, ik weet het. Het is zo afgelegen.

Maar het is ook zo afgelegen dat niemand je zal horen als er wél een beer op je afspringt.

Harm mocht de locatie kiezen. Hij koos voor een afgelegen chalet op de grens van Oostenrijk. Het liefst wilde hij zo spartaans mogelijk kamperen, maar ik vond het al heel wat om geen internetsignaal te hebben. We hebben een heerlijk ligbad, een grote veranda met schommelbank, en een prachtige open haard.

De juiste ingrediënten voor een ontspannen, romantische vakantie.

Zolang ik niet aan beren en seriemoordenaars denk, tenminste.

Ik draai me om naar de voordeur en schop tegen de deurpost restjes sneeuw van mijn laarzen. Harm ploft net neer op de bank met een bierflesje in zijn handen. Zijn lichtbruine haar staat alle kanten op, en ik onderdruk een lach. Mijn eigen kapsel zal ook niet ongeschonden zijn gebleven na het dragen van een muts.

‘Hè hè,’ zegt hij. Teverden kijkt hij naar het knisperende haardvuur. ‘Zo worden we lekker warm.’

Ik trek mijn schoenen uit en pel de rest van de winterse bepantsering van me af. Mijn blik glijdt naar de deken op de bank. Daar wil ik dolgraag onder kruipen, dicht tegen Harm aan, terwijl we samen naar het vuur kijken en een wijnglas aan onze lippen zetten.

Nou ja, dat komt straks wel. Eerst maar eens wat eten. Kan Harm rustig zijn biertje opdrinken. Ik loop naar de open keuken, waar een grote pan soep staat te pruttelen. Gelukkig heb ik er zelf aan gedacht om een staafmixer mee te nemen, want die heb ik niet kunnen vinden.

‘Gezellig hè, schat?’ Harm zucht voldaan. ‘Heerlijk, die rust. Ik voel me nu al lichter. Alsof ik eindelijk weer vrij kan ademen.’

‘Zo fijn,’ beaam ik. ‘We zijn hier...’ Helemaal alleen. Waarom blijf ik daar nou aan denken? Dit is wat we wilden. Thuis verlangde ik ernaar, maar nu rolt er iedere keer een onaangename rilling over mijn rug wanneer ik eraan denk.

‘Echt helemaal alleen,’ maakt Harm mijn zin af. Hij kijkt naar me om, met schitterende pretoogjes en een brede glimlach op zijn gezicht. Het warme gevoel dat ik ervan krijg verdrijft de

nare kriebels, en ik kan niet anders dan zijn glimlach beantwoorden.

Na het eten ruim ik de tafel af. De pan past niet in de bescheiden vaatwasser, dus die maak ik met de hand schoon nadat ik de overgebleven soep in een bak gegoten heb. Met mijn handen in het sop kijk ik uit het keukenraam. Het donkere bos in. Aan deze kant staan de bomen dicht bij het huis, waardoor ik me onderdeel van het bos voel. De hoge stammen zijn zwarte strepen in het wit. Prachtig, toch heeft het ook iets... onheilspellend. Verderop staat er eentje schuin, klaar om te vallen.

Zou een zware storm ervoor kunnen zorgen dat er een boom op het huisje valt? Vast wel. Ik tuur uit het raam, dieper het bos in waar de zwarte strepen steeds dichter op elkaar staan.

Ineens beweegt er verderop iets. Een grote donkere vlek tussen de bomen. Mijn hartslag schiet omhoog en instinctief spring ik naar achteren. Sop vliegt in het rond.

‘Harm!’ gil ik. ‘Harm!’

Met zijn broek nog halverwege zijn bovenbenen stormt mijn man de kamer binnen. ‘Wat is er?’

‘Er bewoog iets!’

‘Wat?’

‘In het bos. Er bewoog iets!’

Harm recht zijn rug en hijst zijn broek op. ‘Jeetje Femke. Ik schrik me rot. Roep je me daarvoor van de wc af?’

Ik druk een trillende hand tegen mijn borst en wijs met de ander uit het keukenraam. ‘Daar, er bewoog echt iets. Het was groot en, oh god, er zit iets in het bos.’

‘Ja, er leven dieren in het woud,’ mompelt Harm. Met een ontevreden trek rond zijn mond schuift hij zijn bril terug op zijn neus.

‘Denk je dat het een dier was?’ Mijn hart bonkt woest. Mijn brein is zo snel naar standje overleefstand geschoten dat ik niet heb nagedacht over wat het kon zijn.

‘Wat zou het anders moeten zijn?’ Harm buigt naar het keukenraam en kijkt naar buiten. ‘Misschien was het wel een hert. Dat zou gaaf zijn, zeg.’

‘Denk je dat het een beer was? Zijn er in dit bos wolven?’

‘Die leven hier wel ja.’ Harm tuurt nog even naar buiten en richt dan zijn blik op mij. Zijn gezicht verzacht en hij draait zich naar me toe, waarna hij zijn warme handen op mijn schouders legt. ‘Hé, lieffie. Waarom ben je zo geschrokken? We hebben het hier toch over gehad?’ Hij wrijft geruststellend over mijn armen. ‘We zitten hier in het wild. Maar we zijn heus veilig. Ze zijn banger voor ons dan wij voor hen.’

‘Nou, dat geloof ik niet,’ piep ik. Ik probeer mijn ademhaling weer onder controle te krijgen, en blaas de lucht zachtjes uit. ‘Ik weet niet waarom ik zo schrok.’ Een zenuwachtig lachje ontglipt me. ‘Natuurlijk was het gewoon een dier. Een hert misschien.’ Ik knik, alsof ik mezelf daarmee kan overtuigen. Zodra ik de schaduw had zien bewegen, had alles in me geschreeuwd dat ik moest vluchten. Dat het niet oké was. Het was veel te groot voor een hert. Ik probeer het beeld voor me te halen, maar dan schud ik mijn hoofd.

Ik heb mezelf gek lopen maken door steeds te denken aan hoe alléén we hier zijn. Zo ver weg van hulp.

‘Ja joh. En zelfs al was het een wolf, dan was ‘ie even nieuwsgierig en is hij nu gevluht. Na dat gekrijs van jou.’ Hij grinnikt en drukt een kus op mijn wang.

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik, en met een strak gevoel in mijn borst werp ik nog een laatste blik uit het raam.

Zodra de winterse ochtendzon tussen de takken door heeft weten te dringen, ziet alles er zo anders uit. Het idyllische plaatje van een prachtig houten huisje midden in het bos waar ik op internet verliefd op ben geworden is weer helemaal zichtbaar. Een donzige witte deken van sneeuw bedekt het sprookjesachtige tafereel, en ik zie nog net een eekhoorn een boom in klimmen. Zo'n mooie rode, met pluimoortjes. Te schattig.

Zachtjes wieg ik heen en weer op de schommelbank, met een beker warme koffie in mijn handen geklemd. Koffie en winterse kou, daar word je wel wakker van. Ik trek mijn sjaal iets weg van mijn mond om een klein slokje te nemen. Met een krakend geluid gaat de voordeur open. Harm, warm ingepakt en gewapend met een dikke deken, komt met een grote glimlach op me af en dekt ons beiden toe wanneer hij naast me komt zitten.

'Weet je wat we vandaag gaan doen?' In zijn ogen schittert iets ondeugends.

'Nou?'

'Geen kerstavond vieren met onze families.'

Ik schiet in de lach. De meeste mensen vinden het heerlijk om de feestdagen door te brengen met familie. Wij houden van de onze hoor, heus. Maar niet van dat verplichte gedoe met kerst.

We genieten in stilte. Zodra mijn koffie op is geef ik een zacht klopje op Harms been. 'Zullen we zo gaan wandelen?'

'Goed plan. Zal ik een ontbijtje maken? Een lekker warm havermoutpapje.'

Ik giechel. 'Is goed. Ik kom wel mee naar binnen, anders vries ik nog vast.'

'Dat moeten we niet hebben.' Harm kust mijn voorhoofd. Al mijn zorgen van gisteravond smelten als sneeuw voor de zon.

Na het ontbijt lopen we hand in hand dieper het bos in. De onaangetaste sneeuw knerpt onder onze laarzen. Waar eerder vanochtend de zon nog in stroken licht door de bomen viel, wordt ze nu verdreven door wolken.

Het heeft iets magisch, dit besneeuwde woud. Stille winterse vrede. Normaal gesproken gaan er duizenden gedachten door mijn hoofd, maar op deze plek land ik werkelijk in het hier en nu. Ik kijk omhoog, naar de lange bomen die ouder zijn dan ik, en inhaleer diep. Frisse koude lucht vult mijn longen.

‘Ik denk dat het straks gaat sneeuwen,’ zegt Harm, en ik richt mijn blik op hem. Zijn neus en wangen zijn rood van de kou. Ineens houdt hij halt, en kijkt om zich heen.

Een onrustig gevoel nestelt zich in mijn buik. ‘Wat is er?’

‘Niet te geloven hoe mooi het hier is,’ zegt hij zacht.

‘O. Ja.’ Ik grinnik om mijn eigen schrikachtigheid. ‘Een winters sprookje. Dat bedacht ik me net ook.’

Harm haalt diep adem door zijn neus, en geeft een kneepje in mijn hand. We zetten onze wandeling voort. Af en toe zakken mijn voeten zo diep de sneeuw in dat ik bijna mijn evenwicht verlies.

Plotseling bekruipt me dat onrustige gevoel weer. De hartjes in mijn nek staan overeind en ik kijk achter me. Het voelt alsof... alsof er iemand naar me kijkt. Ik speur tussen de bomen.

‘Wat moeten we eigenlijk doen als we ineens een beer tegenkomen?’

Harm gooit zijn hoofd in zijn nek en lacht. ‘Jij en je beren! Die jagen echt niet op mensen hoor.’

‘Praat niet zo hard,’ sis ik. Nog steeds ben ik op zoek naar de bron van dat akelige ik-word-gestalked gevoel.

‘Geluid maken is juist goed. Daar schrikken ze van.’

‘Oh, dus nu zijn er ineens wel beren?’

Harm lacht opnieuw, maar dit keer iets zachter. ‘Ah joh, die houden nu een winterslaap.’

‘Laten we ze dan niet wakker maken,’ mompelt ik.

‘Schatje, ik ben bij je. Die beren maken geen schijn van kans.’ Harm buigt iets naar me toe en laat een meelijwekkend geluid dat door moet gaan voor een grom horen. Toegegeven: het werkt. Ik lach en sla mijn armen om hem heen.

‘Dit vraagt om een foto.’ Ik laat Harm los en trek mijn handschoenen uit. Wanneer ik mijn telefoon uit mijn jaszak heb gevist geef ik ‘m aan Harm. Lange armen zijn handiger voor selfies.

Met een grote glimlach kijk ik naar de camera. Dit wordt een moment voor in het fotoalbum, om nooit meer te vergeten.

’s Middags begint het inderdaad te sneeuwen, en het houdt niet op als de avond valt. Het brandende hout in de haard maakt het warm en knus, en de vallende sneeuwvlokken dragen samen met de rust bij aan dé perfecte kerstavond. Harm heeft vanmiddag nog zelf hout gehakt. Er ligt ruim voldoende op voorraad, maar hij vond het leuk om te doen. Ondanks de spierpijn die er morgen ongetwijfeld zal zijn. En ik moet zeggen, hem zien inhakken op een stuk hout heeft iets aantrekkelijks. Zelfs dát draagt bij aan deze ultiem fijne kerstavond.

Dit alles schetst zo’n heerlijk romantisch plaatje. Wij, met z’n tweeën. Warm bij het haardvuur, met beiden een boek op schoot, af en toe opkijkend naar de vallende sneeuw. Weg van iedereen.

Mijn ogen ontmoeten die van Harm, en we schenken elkaar een tevreden glimlach.

Ik heb mijn boek bijna uit wanneer ik ineens zacht gesnurk hoor. Harm ligt op de bank met een boek op zijn buik, en zijn bril nog op zijn neus. Ik sta op uit de comfortabele fauteuil, en haal zijn bril en boek weg. Als Harm eenmaal slaapt, dan slaapt hij. Het verbaast me dan ook niets dat hij zachtjes door snurkt. Ook nu ik een zachte deken over hem heen leg en een klein kusje op zijn wang druk. Ik maak hem straks wel wakker, zodra ik ook klaar ben om naar bed te gaan.

Ik zet een kop thee voor mezelf en doe de lichten uit. De voordeur draai ik op slot, en hoewel het er niet super stevig uitziet maak ik ook de deurketting vast. Geeft me toch een veiliger gevoel.

Het brandende hout in de kachel is de enige lichtbron als ik me opnieuw in de stoel nestel. Tegenover de stoel is een groot raam dat van de vloer tot het plafond loopt. Het enige raam waar ik de gordijnen nog niet dicht heb gedaan. Ik snuif de kruidige geur van mijn thee op en kijk naar de zacht dwarrelende sneeuwvlokken. Er staat vrijwel geen wind, en dat maakt het uitzicht extra rustgevend.

Plots hoor ik een schrapend geluid. Het is er maar kort. Ik kijk fronsend om me heen. Waar kwam het vandaan? Ergens in de buurt van de voordeur, volgens mij. Dan herinner ik me de schop die aan de buitenmuur hangt. Zou dat het zijn?

Nee, ik ga niet wéér aan beren denken. Denk maar aan dat lieve rode eekhoorntje. Misschien is die wel de schop op geklommen. Of is het haakje losser komen te zitten, waardoor de schop nu scheef hangt.

Mijn gedachten blijven hangen bij het eekhoorntje. Ach, dat arme dier, in deze kou! Ik neem me voor om morgen wat eten

neer te leggen. In de voorraadkast ligt nog een zak gemengde noten. Dat lusten ze wel, toch?

Opnieuw klinkt er een schrapend geluid. Ik schrik op. Hete thee klotst over mijn vingers. Vloekend zet ik mijn beker weg, en loop naar de wasbak om mijn vingers onder de koude kraan te houden. Na een paar tellen inspecteer ik de gevoelige huid. Gelukkig lijkt het mee te vallen, en trekt de pijn al weg.

Er klinkt een zacht krakend geluid. Met een ruk kijk ik op naar de voordeur. Mijn hart vliegt naar mijn keel. De klink wordt langzaam naar beneden gedrukt.

Iemand probeert de deur open te doen.

Paniekerig haast ik me naar Harm. Ik val op mijn knieën en schud mijn man door elkaar.

‘Harm,’ fluister ik. ‘Harm, word wakker, nu!’

‘Hm?’ Met een slaperige blik kijkt hij me aan. ‘Oh, ben ik – ‘Zachtjes!’ sis ik. ‘Iemand probeert in te breken!’

‘Wat?’ Alsof ik een bak sneeuw over hem leeg heb gekieperd schiet hij klaarwakker overeind.

Ik wijs naar de voordeur. Mijn hart klopt zo woest dat ik mijn hartslag door mijn hele lijf voel bonzen. Samen kijken we in stilte naar de deur. De klink beweegt niet meer.

‘Iemand probeerde de deur open te doen,’ zeg ik zo zacht mogelijk. ‘De klink ging naar beneden.’

Harm staat op en loopt vastberaden naar de deur.

‘Wat doe je?’ Mijn stem schiet omhoog en krijgt een hysterisch randje. ‘Niet opendoen, gek!’

‘Ik doe niet open,’ verzekert Harm me. ‘Ik ga gewoon even kijken.’

‘Kijken naar wat?’ Ik voel de tranen in mijn ogen branden. ‘Harm, alsjeblieft...’

‘Rustig nou maar.’ Harm pakt het koord van het rolgordijn vast en trekt het in één keer omhoog. Ik weet nog net een gil in te slikken en sla mijn armen om mezelf heen.

‘Zie je wat?’ vraag ik.

Harm drukt bijna zijn gezicht tegen het raam om de omgeving beter te kunnen zien. ‘Nee. Niets.’ Dan kijkt hij weer naar mij. ‘Weet je het zeker?’

‘Wat?’ Ik frons. ‘Weet ik wat zeker, dat er iemand binnen probeerde te komen? Ja, natuurlijk!’

‘Maar ik zie echt niemand schatje. Ook geen auto. Wie zou hier in godsnaam op dit tijdstip door de sneeuw banjeren?’

Uit pure wanhoop stamp ik met mijn voet op de vloer. ‘Geloof me nou.’ Tot nu toe heb ik de tranen weten te bedwingen, maar nu ontglipt er toch eentje. Mijn onderlip begint te trillen. Er klopt iets niet. Ik weet wat ik gezien heb. ‘Harm, ik ben zo bang dat ik het liefst gewoon de auto in stap om te vertrekken.’

‘Liefje.’ Harm stapt naar me toe en wrikt mijn armen los, zodat hij me in een omhelzing kan trekken. ‘Fem, toe, rustig nou.’

‘Ik meen het.’

Harm wrijft geruststellend over mijn rug. ‘Het sneeuwt al de hele dag, gekkie. Er ligt een mega dik pak sneeuw. We krijgen die auto niet zomaar uitgegraven.’ Hij trekt zich iets terug om me aan te kijken, en beseft dan dat zijn woorden me absoluut niet rustiger maken. ‘Het is een oud huisje. Misschien zakte de klink vanzelf omlaag. Of misschien...’ Hij kijkt even bedenkelijk, alsof hij zijn woorden afweegt.

‘Misschien wat?’

‘Misschien was het je verbeelding.’ Hij haast zich om eraan toe te voegen: ‘Dat bedoel ik niet lullig. Maar vanaf het eerste moment ben je al bang voor beren en weet ik veel wat. Het was

mijn idee om zo afgelegen te zitten. Ik weet dat je het spannend vond, en daar heb ik misschien niet voldoende rekening mee gehouden. Sorry, lieffie.'

'Ik. Ben. Niet. Gek,' zeg ik met opeengeklemd kaken.

Harm zucht. 'Dat zeg ik niet. Laten we nou geen ruzie maken.'

'Ik denk niet dat het een beer was,' verdedig ik mezelf.

'Zijn we het daar deze keer in ieder geval over eens.' Harm grijnst. Normaal gesproken zou ik zijn poging om het gesprek een luchtigere kant op te leiden waarderen, maar nu gonst de angst nog door mijn hele lijf.

'Weet je wat? Ik ga even buiten kijken.'

'Nee!'

'Als ik het niet doe, krijg ik jou met geen mogelijkheid in slaap.' Vastberaden laat Harm me los, en hij pakt zijn jas van de kapstok.

'Wat nou als er iemand buiten is? Wat nou als er...?' Bijna begin ik weer over een beer, maar gelukkig weet ik mezelf te stoppen. Is het echt zo'n gek idee dat een beer een deurklink omlaag kan duwen wanneer hij nieuwsgierig het huis onderzoekt? De geuren van ons avondmaal zijn vast nog te ruiken. Het zou kunnen, toch? Hoewel ik nog steeds denk dat het waarschijnlijker is dat een persoon probeerde in te breken.

'Iemand die in dit weer buiten is, op zo'n verlaten stuk land, heeft vast hulp nodig.' Harm trekt zijn schoenen aan en ik volg zijn voorbeeld. Voor de zekerheid.

'Ga je mee?' vraagt hij.

'Nee. Maar ik wil naar buiten kunnen komen als het nodig is.'

Harm pakt zijn bril van de salontafel en zet 'm op. Op zijn telefoon zet hij de zaklampfunctie aan. Voordat hij de deur opent glimlacht hij even naar me. IJzige kou trekt ons vertrek binnen zodra de deur open is, en Harm stapt naar buiten. Ik ga in de deuropening staan en kijk toe hoe Harm de veranda inspecteert. Op de houten planken ligt amper sneeuw, dankzij het afdakje.

Ik doe een stap naar buiten en tuur het donkere bos in. Op dit moment hebben de boomstammen die als lange zwarte strepen naar de hemel reiken niks moois. Nu zie en voel ik alleen het onheilspellende van een donker woud.

Van de dreiging dat we misschien toch niet helemaal alleen zijn.

Harm richt het licht van zijn telefoon naar voren. Mijn blik valt op de besneeuwde trap die naar onze veranda leidt. Mijn ademhaling stukt. Ik grijp Harm vast en wijs.

Voetstappen. Diepe voetstappen in verse sneeuw.

Harms blik volgt mijn uitgestoken vinger, en ik zie iets bevroren in zijn ogen. 'Zijn dat niet onze eigen voetstappen, van vanmiddag?' vraagt hij zacht.

'Het sneeuwt al de hele middag en avond.' Mijn stem bibbert. Mijn ogen schieten paniekerig naar iedere schaduw, naar iedere zwarte streep, over de witte vlaktes. 'Kom naar binnen.'

Harm schudt zijn hoofd. 'Ik kijk even rond.'

'Doe niet zo idioot!' sis ik. Dat hysterische randje in mijn stem is terug.

Harm werpt me een scherpe blik toe. 'Ik ga rondkijken. Misschien heeft er iemand hulp nodig.'

'Alsjeblieft,' smee ik, maar Harm trekt zich los en loopt de veranda af. Ik doe een stap naar voren en buig over de reling. Nu ik beter kijk, zie ik dat er twee paar voetsporen zijn: één ervan

gaat vanuit het bos naar ons huisje. De tweede van ons huisje náár het bos. Die zijn dieper.

Harm ziet het ook. 'Hallo?' roept hij met luide stem.

Mijn hart probeert zich een weg buiten mijn borst te slaan, zo hard bonkt het. Ik vloek zacht en doe een stap terug richting de deur.

'Hallo, is daar iemand?' roept hij nog eens.

'Kom terug,' smee ik nogmaals.

Harm draait zijn hoofd naar me toe. 'Ik ben zo terug, Fem. Ga het huis in en doe de deur dicht.'

'Lieverd, toe nou.' Mijn stem breekt. Tranen rollen over mijn wangen. 'Alsjeblieft, kom nou mee naar binnen.' Maar ik ken mijn man. En ik ken deze blik. Ik vloek binnensmonds en roep dan: 'Wacht even.'

Ik ren naar binnen en trek de deur van de gangkast open, waar Harm vanmiddag de bijl heeft neergezet. Het ding moet scherp zijn. Ook gris ik mijn telefoon mee. Ik ren terug en reik Harm het wapen dat hij hopelijk niet hoeft te gebruiken aan.

'Wees voorzichtig,' zeg ik met verstikte stem.

Harm knikt. Dan draait hij zich om en volgt met stevige passen het spoor, dieper het bos in.

Ik slik en pak mijn telefoon erbij. Waarom het belangrijk voelt, weet ik niet, maar ik wil een foto van de voetafdrukken. Als bewijs, denk ik. Iets wat hopelijk helemaal niet nodig zal zijn. Misschien wordt dit ook een foto voor in het fotoalbum, een goed verhaal dat we onze familie kunnen vertellen.

Binnen voelt het helemaal niet meer knus en warm. Het is leeg en kil zonder Harm. Mijn angst zoemt bijna tastbaar door de lucht. Verwachtingsvol kijk ik uit het raam, naar de plek waar Harm het bos in is gegaan.

Waar blijft hij nou?

Ik open mijn telefoon en controleer of ik bereik heb. Het wisselt hier nogal. En nu... niets, natuurlijk. Dan open ik de foto die ik net gemaakt heb. Het is een flinke voetafdruk. Dat moet een man zijn. Mijn hart stuitert paniekerig in mijn borst en als vanzelf veeg ik naar de vorige foto. De foto van mij en Harm in het bos. Allebei met een grote glimlach.

Het is een lieve foto, en toch denk ik meteen aan dat akelige gevoel dat ik toen had. Het gevoel van bekeken worden. Zou het... nee, ik heb het toen toch niet echt goed gevoeld? Dan valt mijn oog op iets achter ons, op de foto.

Een sneeuwstorm woekert ineens in mijn binnenste. Ik zoom in en hap naar adem. Half verscholen achter een boom hurkt iemand. Het is te ver weg om een gezicht te kunnen zien, maar het is onmiskenbaar een persoon. Ik laat mijn telefoon vallen en breng vol afschuw mijn handen naar mijn gezicht.

Ik had gelijk. Met grote ogen kijk ik naar buiten. Dan klinkt er ineens een langgerekte schreeuw.

Harm.

Een moment lang verstijf ik uit pure angst. Zijn schreeuw gaat door merg en been. Pijn, hij heeft pijn. Een deel van me wil zich verstoppen.

Abrupt stopt het geschreeuw. Ik kom in actie. Ik trek de deur open en ren de veranda op. 'Harm?' gil ik. Geen gehoor. Ik schreeuw nogmaals zijn naam. Niks.

Zo snel ik kan ren ik het bos in, wat niet heel snel gaat want mijn voeten zinken weg in de diepe sneeuw. Kou trekt door tot in mijn botten. Sneeuwvlokken blijven in mijn haar zitten, vallen op mijn neus en wimpers. Ik blijf Harms naam schreeuwen, hopen op een antwoord. Het enige dat ik hoor is mijn

eigen gejaagde ademhaling. Het snikken dat ik niet tegen kan houden.

‘Harm, zeg nou wat,’ jammer ik. Een reeks vloeken verlaten mijn mond. ‘Wat moet ik doen?’ vraag ik me hardop af.

Bomen omsingelen me. Het wordt te donker om goed te kunnen zien.

Mijn telefoon! Mijn telefoon ligt nog op de vloer binnen. Ik draai om me heen, zoek naar voetafdrukken in de sneeuw, naar het licht van Harms telefoon, naar iets om me richting te geven. Verwoed beweeg ik door het dikke pak sneeuw.

En dan zie ik het ineens. Ik sla mijn handen voor mijn mond. Een gesmoorde gil klinkt uit mijn keel. Voor me ligt iemand op de grond. Harm. Zijn silhouette herken ik meteen. Hij ligt op zijn rug, armen gespreid, en mijn blik valt op iets naast zijn hand. Zijn telefoon?

‘Harm?’ vraag ik zacht.

Ik hurk naast hem neer en graai naar wat ik denk dat zijn telefoon is. Hebbes. De zaklampfunctie staat nog aan.

Het licht valt eerst op witte sneeuw. Dan knijpt mijn keel dicht van een schreeuw die zoveel angst met zich meedraagt dat die mijn mond niet kan verlaten.

Als een rode wijnvlek besmeurt Harms bloed het witte landschap. Zijn jas is kapot gereten, en zijn kapotte beige trui is niet meer beige. Nee. Rood.

Zo veel bloed.

Ik kan niet eens zien waar het allemaal vandaan komt.

‘Harm?’ vraag ik weer. Bang dat er geen antwoord zal komen.

Beverig streel ik over zijn wang, en hij knippert langzaam. Godzijdank, hij knippert, hij doet iets. Dan zie ik het bloed bij zijn mondhoeken.

‘Oh nee, oh nee. Wat moet ik doen, wat moet ik – oh god, Harm.’ Meer bloed sijpelt uit zijn mond. Ik leg de telefoon neer op de grond, waardoor die ons allebei verlicht. Harm moet me kunnen zien.

‘Femke,’ brengt hij moeizaam uit. Slechts een hese fluistering. Dan richten zijn ogen zich op iets naast mijn hoofd. Zijn ogen worden groot. Afschuw glijdt over zijn gezicht. ‘Ren.’

Nog voordat ik me om kan draaien raakt iets hard me tussen mijn schouderbladen. Lucht wordt uit mijn longen geslagen. Ik val naar voren, naast Harm. In een reflex duw ik mezelf omhoog en rol ik om.

De bijl komt terecht op de plek waar ik zojuist nog lag. Ik kijk op. Even denk ik dat de shock voor kortsluiting in mijn hersenen heeft gezorgd. Wat voor me staat is absurd. Te absurd, en te gruwelijk voor woorden.

Een beer van een vent zet een stap naar voren. Hij kijkt me strak aan en pakt de bijl weer op. Angst heeft me in een ijzige greep. Ik kan nauwelijks geloven wat ik zie.

Het is de kille blik in zijn ogen. Zijn brede grijns. En het kerstmanpak dat hij draagt waarvan de witte boorden besmeurd zijn met dieprode bloedspetters.

Ik duw mezelf dichter tegen de grond. Probeer te verdwijnen. Sneeuw raakt stukjes blote huid. Ergens ver weg word ik me bewust van een brandende pijn tussen mijn schouders. Mijn hart gaat tekeer als een op hol geslagen paard.

De krankzinnige kerstman heft de bijl. Zijn ogen worden groot en zijn grijns groeit mee.

‘Merry Christmas,’ zegt hij. Zijn spieren spannen, en net voordat hij de bijl op me neer laat komen gaat hij ineens onderuit. De bijl valt uit zijn handen.

Met zijn laatste kracht heeft Harm zich op de benen van de man geworpen. Zijn heldhaftige daad schudt me wakker. Ik spring op. Grijp de bijl.

Zonder na te denken hef ik het scherpe wapen. Pijn vlamt op tussen mijn schouders. Met een oercreet laat ik de bijl neerkomen op het hoofd van de kerstman.

Raak.

Ik ruk de bijl schreeuwend los. Sla nog eens. De tweede klap komt op zijn nek terecht en ik voel warme bloedspetters mijn gezicht raken. Met de derde klap maak ik een einde aan het gorgelende geluid.

‘Gestoorde gek,’ spuw ik naar hem. Hijgend gooi ik de bijl naast me neer, en ik buig me over Harm. Ik leg een hand op zijn borstkas en hou mijn adem in terwijl ik naar de zijne zoek.

Zwakjes stijgt zijn borst onder mijn hand. Ik adem bibberig uit.

Als ik dit overleef, wil ik nooit meer van mijn leven nog een kerstman zien.

**Dit kortverhaal werd je gratis
aangeboden door uitgeverij Hamley
Books.**

**Wil je meer weten over onze boeken?
Bekijk dan zeker onze website via
www.hamleybooks.be¹**

1. <http://www.hamleybooks.be>

